

Sentencja

Prawo Unii sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu przewidującemu stosowanie środka stanowiącego odstępstwo od art. 193 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2013/43/UE z dnia 22 lipca 2013 r., zanim akt prawa Unii zezwalający na to odstępstwo nie został notyfikowany państwu członkowskiemu, które o nie wniosło, w sytuacji gdy wspomniany akt prawa Unii nie wskazuje swojego wejścia w życie lub początkowej daty jego stosowania, nawet jeśli to państwo członkowskie złożyło wniosek, aby wspomniane odstępstwo było stosowane z mocą wsteczną.

(¹) Dz.U. C 318 z 25.9.2017.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 14 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof — Austria) — Vetsch Int. Transporte GmbH

(Sprawa C-531/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 143 ust. 1 lit. d) — Zwolnienia z VAT z tytułu importu — Import, po którym nastąpiło wewnątrzwspólnotowe przemieszczenie — Późniejsza dostawa wewnątrzwspólnotowa — Oszustwo podatkowe — Odmowa zwolnienia — Przesłanki)

(2019/C 131/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Vetsch Int. Transporte GmbH

przy udziale: Zollamt Feldkirch Wolfurt

Sentencja

Artykuł 143 lit. d) dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej i art. 143 ust. 1 lit. d) tejże dyrektywy zmienionej dyrektywą Rady 2009/69/WE z dnia 25 czerwca 2009 r. należy interpretować w ten sposób, że przewidzianego w tych przepisach zwolnienia z podatku od wartości dodanej z tytułu importu nie można odmówić importerowi wyznaczonemu jako osoba zobowiązana do zapłaty tego podatku lub uznanemu za taką osobę zgodnie z art. 201 dyrektywy 2006/112 w sytuacji takiej jak sytuacja rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której z jednej strony odbiorca przemieszczenia wewnątrzwspólnotowego następującego po tym imporcie popełnia w zakresie transakcji dokonanej po tym przemieszczeniu oszustwo, które nie jest związane z owym przemieszczeniem, a z drugiej strony żaden element nie pozwala na uznanie, że importer wiedział lub powinien był wiedzieć, iż owa późniejsza transakcja była związana z oszustwem popełnionym przez odbiorcę.

(¹) Dz.U. C 412 z 4.12.2017.